

DE VERVREEMDE,

DOOR

PIET REIJNE.

En dit's dezelfde weg niet meer. Nog nooit
Sloeg 't schelle licht zoo wreed het landschap in:
De velden naakt. Een hoeve snijdt berooid
Zijn armoedak den killen hemel in.

Terzijde dort wat riet. Een boom staat kaal.
Het grauwe water klaagt met kleine stem.
Zij denkt en 't schijnt haar ver als een verhaal:
„God, gistren was ik nog bij hem.”

De stad is reeds nabij. De toren heft
Zijn kroon van kopergroen, waar 't weer in vrat,
En zij loopt langzaam verder en beseft
Hoe 't jaar versombren zal om deze kleine stad.

Dan loopt zij daar en proeft het leven welk,
En peilt, de armen op de borst gekruist,
De steenen glimlach der naïeve ridders, elk
Hooghartig in een nis van 't zeer verfijnd stadhuis.
